

Arrest

nr. 195 623 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 2 april 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 7 april 2017 asiel aan.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat de vingerafdrukken van de verzoeker op 8 december 2016 te Pozallo (Italië) werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst. Op 17 mei 2017 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 24 juli 2017 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit agreement* vast, in toepassing van artikel 22.7 van de

verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 8 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 07.04.2017 vroeg de betrokkene asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- en reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië op 08.12.2016 wegens illegale binnenkomst geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Guinee, werd verhoord op 20.04.2017 en verklaarde dat hij Guinee ergens in september 2016 verliet om via Niger naar Libië te reizen om daar ongeveer 2 maanden in Tripoli te verblijven. Hij gaf aan vervolgens het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 08.12.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat zijn vingerafdrukken in Sicilië genomen werden en hij dan naar een gesloten centrum in Trapani werd gebracht, waar hij 6 à 7 dagen zou verbleven hebben. Hij gaf aan dat hij vervolgens naar een opvangcentrum in Napoli werd gebracht, waar hij tot ergens in april 2017 zou verblijven alvorens naar Milaan door te reizen. Hij verklaarde 13 dagen dakloos in Milaan te hebben verbleven alvorens via Frankrijk naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 07.04.2017 een asielaanvraag in.

Op 18.05.2017 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Aangezien de Italiaanse autoriteiten dit verzoek tot overname niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 vastgestelde termijn beantwoordden, werden zij met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke Lidstaat.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij er een opvangplaats kan krijgen. Hij gaf aan dat hij op TV had gezien dat migranten in Frankrijk lijdten en geen onderdak krijgen en hij daarom besloot naar België door te reizen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat zelfs in de opvangplaats waar hij verbleef het leven moeilijk was. Hij gaf aan dat ze onder een zeil moesten slapen, er geen nutsvoorzieningen waren en hij tandproblemen had, maar niet geholpen werd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere

wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat hij naar eigen zeggen zelfs in de opvangplaats in moeilijke omstandigheden diende te leven, ze onder een zeil moesten slapen en hij tandproblemen had maar niet geholpen werd.

We wensen er op te wijzen dat de betrokken Italië op illegale wijze binnenkwam en gedurende zijn verblijf van ongeveer 4 maanden geen asielaanvraag indiende. Derhalve ressorteerde de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Derhalve kreeg de betrokkene, ondanks het feit dat hij daar wettelijk gezien geen recht op had, vanwege de Italiaanse autoriteiten toch nog enige vorm van opvang, vermoedelijk om humanitaire redenen. We wijzen er ook op dat de 'moeilijke omstandigheden' waarvan de betrokkene sprak, het logische gevolg zijn van zijn vrije keuze om geen asielaanvraag in te dienen, maar integendeel op illegale wijze in Italië te verblijven. Het stond de betrokkene ons inziens vrij een asielaanvraag in te dienen en de daaraan gekoppelde opvangvoorzieningen te krijgen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn.

Meer algemeen, betreffende mogelijke negatieve ervaringen inzake de omstandigheden in Italië, herhalen we dat de betrokkene gedurende zijn gehele verblijf illegaal in Italië verbleef. Mogelijke preciaire levensomstandigheden hingen derhalve ontegensprekelijk samen met zijn illegaal statuut, dat op zijn beurt een logisch gevolg is van de vrije keuze van de betrokkene om geen asielaanvraag in Italië in te dienen. Het stond de betrokkene ons inziens volledig vrij gedurende zijn verblijf van meerdere maanden in Italië een asielaanvraag in te dienen en zo zijn verblijf aldaar te legaliseren.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar

concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde buik- en rugproblemen te hebben. We wijzen er echter op dat de betrokkene gedurende zijn gehele asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1993 geboren man wiens verloofde en minderjarig kind in Guinee zouden verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde rug- en buikpijn te ervaren, maar gedurende de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken

kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Bovendien wijzen we er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 18.05.2017 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten⁽⁴⁾.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingen wet en artikel 25(2) van de Dublin III verordening;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Italië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Stuk 2 van het middel: het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië

1. Overwegende dat de bestreden beslissing gestaafd is op artikel 25(2) van de Dublin III Verordening ;

Dat verwerende partij beweert: "Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd" (bestreden beslissing, p. 2) ;

Dat verwerende partij erkent dat Italië geen antwoord heeft gegeven aan het verzoek tot overname die aan de Italiaanse autoriteiten werd gericht op 18.05.2017 ;

Dat dit, allerm minst, aanduidt dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg (kunnen) geven aan de verzoeken die hen gestuurd worden in het kader van de behandeling van asielaanvragen ;

Dat dit het vermogen van de Italiaanse autoriteiten om hun plichten ten aanzien van de kandidaat-vluchtelingen, te eerbiedigen, in vraag stelt ;

Dat de verzochte lidstaat voor overname Italië is, waar de overbevolking van de meest opvangcentrums een onbetwistbare feit is waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het moment van de bestreden beslissing, zoals verzoeker dat zal aantonen in huidig beroep ;

2. Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

"(...)"

Dat, in toepassing van het Europees rechtspraak en du Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden naar een lidstaat waar hij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel i.v.m. het asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

Dat, in casu, Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaat-vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

3. Overwegende dat verwerende partij schrijft "Bovendien wijzen we er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt" (bestreden beslissing, p. 5);

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HJEU") een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat de risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat : "Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest)" (bestreden beslissing, p. 2) ;

Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft¹;

Dat omwille de tekortkomingen van Italië inzake de opvang en onthaalvoorzieningen, verzoeker een reële risico loopt om in een overbevolkte opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy ;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Italië, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen ;

Dat verwerende partij de "Tarakhel rechtspraak" van de EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker een alleenstaande man zonder kind is (bestreden beslissing p. 3) (EHRM, Tarakhel./Zwitserland, 3 november 2014);

Dat de EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname - in casu Italië - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaid./ Italië, 28 februari 2008, §128 - 129; Vilvarajah e.a./ Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108in fine)²:

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van de EHRM, geoordeeld heeft dat "Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitement, il y lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »³

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak) ;

Dat in een recent arrest n° 161 616 van 9 februari 2016, Uw Rechtspraak nog geoordeeld heeft betreffende een terugkeer naar Italië dat : "Le Conseil estime dès lors, qu'au vu desdites informations, évoquées ci-avant, dont disposait la partie défenderesse, il appartenait à celle-ci, à tout le moins,

d'examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui que le requérant se retrouve sans hébergement, et sans les moyens de pourvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la CEDH), en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres à son cas, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles d'établir une « vulnérabilité aggravée » »

(Vrije vertaling : De Raad is derhalve van oordeel dat, gelet op de informatie hierboven vermeld, ter beschikking van de tegenpartij, het tot de laatste behoorde om, op zijn minst, de door verzoeker aangevoerde risico's te onderzoeken, namelijk dat verzoeker zonder accommodatie en zonder de middelen om te voorzien in zijn basisbehoeften zou zijn (welke situatie een schending van artikel 3 EVRM zou zijn), rekening houdend met de huidige ingeroepen situatie en ondersteund door de verzoeker, evenals speciale overwegingen met betrekking tot zijn zaak, zelfs als deze elementen niet kunnen worden beschouwd als zijnde een "erge vulnerabiliteit").

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enige nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Italië, en zonder enige waarborg van Italië m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoeker eenmaal hij in Italië zou zijn, dat 'Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt'(bestreden beslissing, p. 5) ;

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd;

Dat het louter feit dat de Italiaanse instantie 7 dagen vooraf in kennis zullen gebracht worden van de overdracht in geen geval een waarborg is ten aanzien van de opvang van verzoeker en zijn toegang tot een effectieve asielprocedure, des te meer dat de Italiaanse instanties geen antwoord hebben gegeven aan het verzoek tot overname van de verwerende partij;

Dat verwerende partij de situatie in Italië van de alleenstaande mannen kandidaat-vluchtelingen en/of Dublin returnee had moeten onderzoeken en van de Italiaanse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande mannen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnee heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Italiaanse instanties m.b.t. de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Italië niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

4. Overwegende dat verzoeker in een opvangcentrum heeft verbleven in Tappani ;

Dat men leest in een rapport van augustus 2016 van l'Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Conditions d'accueil en Italie. A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin »⁴ :

"La situation en matière d'hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre, elles doivent préalablement, selon les normes en vigueur, obtenir une autorisation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s'annoncer, il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement. Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l'avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre. La Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s'il peut être à nouveau octroyé. Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique. Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place, pour autant qu'elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d'une vulnérabilité particulière ».

Dat verzoeker dus meer dan mogelijk op straat zal belanden ;

Dat hij inderdaad in een opvangcentrum verbleef maar deze verlaten heeft om zijn reis verder te zetten ;

Dat de tegenpartij hiermee helemaal geen rekening gehouden heeft ;

Dat een verwijdering van verzoeker naar Italië nochtans artikel 3 van het EVRM zou schenden daar verzoeker heel waarschijnlijk geen opvang zal krijgen in Italië en de Belgische staat hieromtrent geen waarborgen gekregen heeft van de Italiaanse staat ;

5. Overwegende dat verwerende partij schrijft dat "Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij hij is het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. [...] Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of als persoon die de internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgesteld in de Europese richtlijnen 2011/35/EU en 2013/232/EU, niet zouden respecteren" (beslissing p. 5);

Dat, echter het risico tot een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van vluchtelingen en migranten in Italië, bevestigd is;

Dat uw Raad de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van een Dublin procedure waar Italië de beweerde bevoegde lidstaat was, nietig heeft verklaard en de uitvoering ervan heeft geschorst omwille de algemene situatie die er heerst m.b.t. de asielprocedure en de opvangvoorzieningen (nl. arrest n° 137.696, d.d. 30.01.2015, arrest 138.525, d.d. 13.02.2015, arrest 175 527, d.d. 12.02.2016, arrest 169 039, d.d. 3.06.2016, arrest 173 556, d.d. 24.08.2016);

Dat de Raad van State te Nederland de schorsing van een beslissing tot overdracht naar Italië ook heeft bevolen omwille de gebreke m.b.t. opvangvoorzieningen van de asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers (Voorzitter, Afdeling Bestuursrechtspraak, RvS (Mr HENT), 5 juni 2014, 201403712/2/V4) - <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/nederlandse-raad-van-state-schorst-dublin-overdracht-naar-italie>).

Dat Uw Raad per arrest d.d. 12 februari 2016 bevestigt dat de situatie in Italië, betreffende de tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en onthaalvoorzieningen van asielzoekers, een feit dat algemeen bekend is en dat de Raad deze situatie niet kan ontkennen⁵;

6. Overwegende dat verwerende partij schrijft: "De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Vordering 604/2013 (...). Bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, plaatsen inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden" (p. 4) ;

Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen - quod non - maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt;

Dat verzoeker betwist dat Italië bevoegd is om zijn asielaanvraag te behandelen, niet dat hij zich niet in Italië heeft begeven vooraleer hij een asielaanvraag indiende in België, doch dat de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Italië een schending vormen van de EVRM en de Europese vereisten m.b.t. de asielprocedure in de lidstaten;

Dat, bovendien, verwerende partij de tekortkomingen in Italië uitdrukkelijk erkent aangezien ze de kritische bemerkingen bij bepaalde aspecten niet betwist en toegeeft dat de Italiaanse instanties het nodige zouden ondernemen - quod non - om deze tekortkomingen te overheersen;

Dat het louter feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen proberen te overheersen en zich "niet onverschillig opstellen" tegenover de vele kanttekeningen, in geen geval een aanwijzing is dat verzoeker niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat, in casu Italië,

Dat Uw Raad, in een arrest d.d. 9.02.2016 en d.d. 16.02.2016, bevestigde dat « Le Conseil observe qu'il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficile- les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées —, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M. S. S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énerver ce constat »

(Vrije vertaling: De Raad stelt vast dat de informatie die tot zijn appreciatie is gebracht bevestigt dat, niettegenstaande de door de Italiaanse autoriteiten genomen maatregelen, er absoluut niet gewaarborgd is dat iedere asielzoeker die in Italië aankomt opgevangen zal worden door de Italiaanse autoriteiten - en hem zo een dak verschaft -, of dat hij niet gedwongen zal zijn om in uiterst moeilijke omstandigheden zal moeten verblijven - de maximale capaciteiten van de opvangcentrums zijn regelmatig overgeschreden -, de tijd van zijn asielaanvraag behandeling. Het feit dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met deze die heerst in Griekenland, zoals verwerende partij het onderlijnt, verandert niets aan deze vaststelling);

Dat de EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Italië, req. n° 16483/12, §128);

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(...)". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer"⁶;

Dat ten gevolge, de rechtsleer van de zaak Khlaifia e.a./ Italië van toepassing is zowel tegenover vluchtelingen die gedetineerd zijn, als tegenover vluchtelingen die niet gedetineerd zijn;

Dat de zaak Khlaifia e.a./ Italië herhaalt en benadrukt dat, in geen geval, de toestroom van vluchtelingen en excuses kunnen zijn voor een lidstaat om zijn plichten ten aanzien van de vluchtelingen niet te eerbiedigen;

Dat Uw Raad beoordeelde dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld wordt op basis van de omstandigheden "waarvan verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing" (RvV, arrest n° 137.096, d.d. 30 januari 2015);

Dat op dat ogenblik verwerende partij kennis had van verschillende tekortkomingen in Italië ten aanzien van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers;

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

7. Overwegende dat met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Italië, Me M. LYS in januari 2015 een artikel publiceerde "Au delà de l'arrêt Tarakhel : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d'asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil"⁷

Dat de auteur schrijft : « A titre d'exemple, selon le rapport AIDA, l'Italie compterait au 19 mars 2014, tous centres confondus, un peu plus de 21 000 places d'accueil (voy. p. 49 du rapport). Or, selon les

déclarations faites par me Ministre de l'intérieur le 23 novembre 2014, pas moins de 56 000 demandes d'asile avaient été introduites à cette date en Italie";

(Vrije vertaling: Ten voorbeeld, volgens het rapport AIDI, zijn er op 19 maart 2014, alle centra erin begrepen, een beetje meer dan 21.000 opvangplaatsen (zie p. 45 van het rapport). Echter, volgens de declaraties van de Minister van Binnenlandse zaken d.d. 23 november 2014, werden er minstens 56.000 asielaanvragen ingediend op die datum in Italië);

Dat in de zaak *Khlaifia e.a./ Italië*, de EHRM vaststelt dat de klachten van de betrokkene m.b.t. de onmenselijke opvangvoorzieningen bevestigd zijn door verschillende bronnen, nl.. "Le rapport de la commission extraordinaire du Sénat en Amnesty International (EHRM, 1 september 2015, *Khlaifia e.a./ Italie*, req. n° 16483/12, §130);

Dat de EHRM concludeert dat ze « n'a pas de raison de douter de la véracité de ces constats, opérés par une institution de l'Etat défendeur lui-même. Elle rappelle souvent avoir attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International » (Ibidem, §132) ;

(Vrije vertaling: "heeft geen redenen om van de betrouwbaarheid van deze vaststellingen in vraag te stellen, de welke werden gedaan door een instantie van de verwerende Staat zelf. Ze herhaalt vaak het belang dat ze besteedt aan informatie van de recente rapporten van internationale en onafhankelijke organisaties ter verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International");

Dat, m.b.t. tot de feiten eigen aan de zaak *Khlaifia e.a./ Italie*, "Cependant, la Cour transcende le cas d'espèce qui lui était soumis en affirmant clairement des balises devant entourer le contrôle, tant le sien que celui des juges nationaux, des violations alléguées de l'article 3 CEDH en ce qui concerne les conditions d'accueil des demandes d'asile, singulièrement en Italie. Si elle rappelle que les mauvais traitements doivent atteindre un seuil minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 de la CEDH, elle affirme également que la surpopulation (en l'espèce dans un centre d'accueil) peut constituer l'élément central à prendre en compte dans l'analyse de la violation alléguée de l'article 3 de la CEDH »⁸ ;

(Vrije Vertaling : Toch overstijgt het Hof de zaak die hem voorgelegd is en stelt duidelijk de voorwaarden die de controle moeten omringen, zowel de zijne als die van de nationale rechters, van de vermeende schendingen van artikel 3 EVRM betreffende de opvang van asielzoekers, met name in Italië. Hoewel ze eraan herinnert dat mishandeling een minimumniveau van ernst moeten bereiken om binnen werkingsfeer van artikel 3 van het EVRM te vallen, zegt ze ook dat overbevolking (in dit geval in een opvangcentrum) een centraal element kan zijn waarmee rekening gehouden moet worden bij de analyse van de vermeende schending van artikel 3 EVRM).

Dat verwerende partij de tekortkomingen van Italië inzake de onthaal- en opvangvoorzieningen niet ontkend aangezien ze zelf schrijft : "We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden";

Dat Uw Raad in het arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016 bevestigt dat "Le Conseil souligne ensuite qu'il peut tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que, si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalent, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III soient pris avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur base des informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, *Tarakhle v. Suisse* ; Cour EDH, 5 février 2015, *A.M.E. v. Pays-Bas*; Cour EDH, 30 juin 2015, *AS. v. Suisse*) ainsi que des éléments propres au cas du requérant » ;

(Vrije vertaling : De Raad onderlijnt vervolgens dat er uit de recente rechtspraak van de EHRM vastgesteld kan worden dat, alhoewel is de situatie in Italië niet vergelijkbaar met de situatie in Griekenland, de zorgwekkende en evolutieve situatie die er heerst, verplicht de bevoegde instantie, in de beslissingen omtrent dossiers waarin een overdracht naar Italië voorzien is in toepassing van de Dublin III verordening, met uiterst veel zorgvuldigheid te werk gaan, wat allerminst inhoudt dat een volledige en nauwkeurige onderzoek plaats vind, op basis van de actuele informatie (Cour EDH, 4 novembre 2014, *Tarakhel v. Suisse* ; Cour EDH, 5 février 2015, *A.M.E. v. Pays-Bas* ; Cour EDH, 30 juin 2015, *A.S. v. Suisse*) en op basis van de feiten eigen aan de zaak);

Dat overeenkomstig met de rechtspraak van uw Raad, die toepassing maakt van de rechtspraak van de EHRM, voldoet het niet dat verwerende partij enkel de algemene situatie in Italië onderzoekt;

Dat, in casu had verwerende partij, de situatie van vluchtelingen alleenstaande mannen in Italië moeten onderzoeken en waarborgen eisen van Italië;

Dat dit onderzoek niet werd gedaan;

Dat bovendien, verwerende partij zelf erkend, in de bestreden beslissing, de er in Italië structurele problemen heersen m.b.t. zowel, de asielprocedure, als de opvang- en onthaalvoorzieningen ;

Dat, zodoende, had verwerende partij nog meer inzet moeten doen om met nauwkeurigheid alle mogelijke gevolgen te kennen van een overdracht van verzoeker naar Italië;

Dat verzoeker stelt vast dat dit onderzoek niet werd gedaan en dat, wegens de algemene dramatische situatie in Italië en het gebrek aan enige waarborg van de Italiaanse autoriteiten m.b.t. zijn opvang en onthaal alsook tot zijn toegang tot een effectieve asielprocedure overeenkomstig met de Europese vereisten, verzoeker een reële risico loopt blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest verboden behandeling;

*Dat de EHRM in de bovengenoemde zaak *Khlaifia e.a./ Italië* beoordeelt dat de gebreke aan plaatsen en de overbevolking in de opvang centra een centraal element is in het onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM;*

Dat de tekortkomingen van Italië in de opvang en onthaalvoorziening niet betwist, noch betwistbaar zijn;

Dat, ten gevolge er een reële risico is dat verzoeker word blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest;

Dat verwerende partij kennis heeft, of allerm minst had moeten hebben, van de tekortkomingen in Italië, en ten gevolge, niet toegelaten is verzoeker naar Italië te verwijderen waar ze een risico loopt tot een schending van haar fundamentele rechten en de menswaardigheid;

Dat zodoende, verwerende partij artikel 3.2. van de Dublin III Verordening schendt, alsook artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest;

8. Overwegende dat verwerende partij schrijft: "Het louter feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandelingen van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen" (nl. een reële risico tot het blootstellen aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest);

Dat verwerende partij alweer erkent dat Italië trotseert met opvang- en onthaalvoorzieningen, alsook met asielprocedures tekortkomingen;

Dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer"⁹;

*Dat de rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM "er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling" (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 *Chahal v. Verenigde Koninkrijk*, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448):*

Dat, wegens de met betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, is verwerende partij niet toegelaten te beweren dat "Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België";

9. Overwegende dat de Europese Unie probeert een akkoord te vinden tussen de lidstaten voor een betere verdeling van migranten ;

Dat de Europese Unie zo 160.000 migranten wenst te relokalisieren van Italië en Griekenland naar andere landen van de Europese Unie (stuk 3) ;

Dat men zo leest in een artikel van mei 2017 :

"While more than 18,400 migrants have so far been taken from overwhelmed camps, 12,500 people in Greece and 4,000 in Italy remain stranded despite being found eligible for transfer under UN guidelines" (stuk 3) ;

Dat de stroom van migranten weer sterker is dan vorig jaar, zelfde periode :

"The pressure being placed on the Italian government is overwhelming. So far this year more than 59,000 refugees and migrants have arrived in Italy, a third more than in the same period last year. On past patterns, a total of 230,000 will arrive this year, taking the total in the last three years to more than 600.000. A total of 1,569 people have died attempting the crossing this year taking the total to more than 7,500 since the beginning of 2015"(stuk 4).

Dat men betreffende de opvang van migranten in dit artikel leest :

Adriana Zega, of Oxfam Italia, said: "Some of these centers, those overseen by the local authorities, are good, providing Italian classes, focusing on integration and psychological counselling. Others, the vast majority run by the regional arm of the ministry of interior, provide no education and are subject to little scrutiny." (stuk 4) ;

10. Overwegende dat in het rapport n° 13531 d.d. 9 juni 2014 en getiteld « L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes »¹⁰, heeft de Raad van Europa verklaart dat : « des efforts louables ont permis aux autorités italiennes et à leurs partenaires de répondre aux urgences, mais de nombreux problèmes d'ordre structurel subsistent dans la politique italienne de migration et des mesures s'imposent pour adapter le système aux besoins ».

(Vrije vertaling: loffelijke inspanningen hebben de mogelijkheid gegeven aan de Italiaanse autoriteiten en aan hun partners om aan de spoedgevallen te beantwoorden, maar veel structurele problemen blijven bestaan in de Italiaanse migratie politiek en maatregelen moeten genomen worden om het systeem in overeenstemming te zetten met de behoeften").

Dat structurele problemen van de opvang in Italië aangescherpt zijn door het massaal en continu aankomst van personen;

Dat de massale aankomst van migranten en asielzoekers in vergelijking gezet moet worden met het aantal beschikbare onthaalplaatsen in Italië;

« The number of places in these projects is very limited. [...] The FER projects offer a total of 220 places for Dublin returnees. There were 3,551 Dublin returnees in 2012. Of these, 1,819 arrived in Malpensa, although there are only 35 FER places in Varese. Another 2,256 people were transferred to Rome where there are 150 FER places. The FER places are not open to the largest group of returnees - those with protection status in Italy. In addition, both the length of stay and the project duration are generally limited. These projects can therefore only offer temporary accommodation for some Dublin transferees, but they do not result in a significant increase in accommodation capacity in Italy"¹¹

Dat volgens het rapport n° 13531 van de Raad van Europa: « même si beaucoup de demandeurs d'asile sont bien accueillis par leurs communautés présentes en Italie, il est clair que les capacités d'accueil italiennes existantes sont insuffisantes pour répondre aux besoins croissants. La qualité des conditions d'accueil, notamment pour les enfants, a d'ailleurs été récemment mise en cause par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse » ;

Dat in maart 2015 heeft de NGO ASILO IN EUROPA, alweer de alarm moeten trekken tegenover het ernstig gebrek aan onthaalplaatsen in Italië (<http://asiloineuropa.blogspot.be/2014/03/the-future-of-italian-reception-system.html>).

"In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014- which will be valid for the period 2014-2016- that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places. Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR".

Dat verzoeker, aangezien de huidige situatie in Italië, in geen geval overgebracht mag worden naar Italië waar hij een reële risico loopt om geen opvang te verkrijgen en dus dakloos te worden, met alle gevolgen ervan;

Dat de onthaal- en ontvangvoorzieningen in Italië onmenselijk en vernederend zijn en een schending vormen van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest.

Dat verzoeker benadrukt dat de situatie in Italië uiterst moeilijk en evolutief is, wat Uw Raad nog heeft bevestigd in haar arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016;

Dat de situatie er een ramp is wegens het groot aantal asielzoekers en migranten die elke dag aankomen;

Dat Italië niet in de mogelijkheid is de opvang en onthaal van de asielzoeker te waarborgen;

Dat in twee arresten van Uw Raad, nl. n° 144.188 en 144.367 van april 2015, U heeft geoordeeld dat: « Il ressort de ceux-ci (ndlr : les rapports présentant la situation d'accueil en Italie), malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri-, ou qu'il ne sera pas contraint de dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. Les circonstances que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M. S. S, ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience. Ne permet pas d'énerver ce constat. »

(Vrije vertaling: Er is vastgesteld (Ndlr...) dat, alhoewel maatregelen genomen worden door de Italiaanse regering, het absoluut niet gewaarborgd is dat ieder asielzoeker die in Italië belandt, zal aangenomen worden door de Italiaanse autoriteiten - en hem een dak verschaffen — of dat hij niet verplicht zal worden, in uiterst moeilijke omstandigheden — de maximum mogelijkheden van de opvang centrum zijnde regelmatig overschreden -, de tijd nodig voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De omstandigheid dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met Griekenland zoals onderzocht door de EHRM in de zaak M.S.S., zoals verwerende partij het onderlijnt in haar beslissing en op zitting, doet geen afbreuk van deze vaststelling);

Dat de vaststelling van verwerende partij dat "de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van grote luchthavens (...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht hieraan niets veranderd;

Dat in januari 2017 een opstand ontstond bij de migranten ten gevolge van de dood van een jonge Afrikaanse vrouw. Het opvangcentrum, dat normaal een 15-tal migranten op te vangen, biedt een dak aan 1300 tot 1500 migranten. Er heerst een totaal gebrek aan alle mogelijke diensten (verzorging, voeding, primaire behoeften zoals kleding enz.) (<http://www.courrierinternational.com/article/italie-dans-un-centre-daccueil-pour-migrants-la-colere-apres-la-mort-dune-jeune-femme>, januari 2017)

Dat het sluiten van de Balkanroute ernstige gevolgen heeft gehad en de toestrooming van migranten in Italië heeft vermeerderd (<http://www.lesoir.be/1455864/article/actualite/fil-info/filinfo-monde/2017-03-08/structures-d-accueil-migrants-debordees-en-italie>, maart 2017)

In februari 2017 duidt RTBF aan dat één van de factoren die de toestroom van migranten in Italië aanmoedigt de catastrofale levens- en veiligheidsomstandigheden in Libië zijn. (<https://www.rtb.be/info/monde/detaillies-migrants-se-presentent-en-italie-marques-par-lecauchemar-libyen?id=9540919>, februari 2017)

11. Overwegende dat een tegenstrijdigheid bestaat in de bestreden beslissing die, enerzijds beweert dat de asielprocedure van verzoeker en zijn opvang in Italië zullen overeenkomen met de Europese vereisten, en anderzijds, erkent dat Italië geconfronteerd is met verschillende tekortkomingen;

Dat België verplicht is, overeenkomstig artikel 3.2 van de Dublin III verordening, de asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling te behandelen indien "het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

Dat het verwijderen van verzoeker problemen kunnen opwerpen ten aanzien van artikel 3 EVRM, en ten gevolge België verantwoordelijk kan stellen in geval er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat hij blootgesteld zal zijn aan vernederende en onmenselijke behandelingen in Italië (in die zin, RvV, arrest 159.072, d.d. 21 december 2015, p.6);

Dat "Het EHRM heeft reeds beoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66)"¹²;

Dat "De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer - op grond van algemene informatie die geen uitsluitel geeft - van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, §118) naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat. Dit klemt des te meer nu de Italiaanse autoriteiten geen teken van leven hebben gegeven naar aanleiding van het terugnameverzoek door de Belgische overheid en zij dus op dat vlak ook geen enkele garantie hebben geboden"¹³;

Dat Uw Raad dus van oordeel is dat het onderzoek van de Belgische Staat, omwille de risico dat betrokkene had om in een situatie die artikel 3 EVRM schendt te belanden, niet grondig genoeg was;

Dat, « Selon la jurisprudence du C.C.E, qui fait le lien entre les jurisprudence Tarakhel c. Suisse et A.M.E c. Pays-Bas de la Cour européenne des droits de l'homme, si tout renvoi Dublin vers l'Italie ne constitue pas un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la C.E.D.H. (sauf, conformément à Tarakhel, en a de particulière vulnérabilité et sans garanties individuelles d'accueil), la situation délicate et évolutive en Italie suppose un examen rigoureux de la situation de l'accueil à l'arrivée en Italie et une grande prudence dans autorités. A défaut, le transfert doit être suspendu, ou même annulé »¹⁴;

(Vrije vertaling: Volgens de rechtspraak van de RvV, die het band doet tussen de rechtspraak Tarakhel ./ Zwitserland en A.M.E. ./ Nederlands van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, als ieder overdracht naar Italië niet een onmenselijke en vernederende behandeling is tegenstrijdig met artikel 3 EVRM (behoudens, overeenkomstig met Tarakhel, het geval van uiterst kwetsbaarheid en zonder individuele waarborgen van opvang), de voorzichtige en evolutieve situatie in Italië veronderstel een accurate onderzoek van de opvang voorziening bij aankomst in Italië et een grote voorzichtigheid van de autoriteiten. Is het niet het geval, dan moet de overdracht geschorst, of zelf nietig verklaard zijn)

Dat verwerende partij geen enkel waarborg heeft geëist en verkregen van Italië, de welke zelf niet aan het verzoek tot overname heeft geantwoord;

Dat in huidige omstandigheden, ieder overdracht naar Italië een onmenselijke en vernederende behandeling is tegenstrijdig met artikel 3 EVRM, kan vormen;

Dat verwerende partij, ten gevolge, alsmede omwille de algemene asielprocedure- en opvangvoorzieningen tekortkomingen in Italië, toepassing had moeten doen van artikel 3.2. van de Dublin III verordening;

Dat Uw Raad beoordeelde dat "En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence, s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile, en l'espèce", en ten gevolge, de nietigverklaring en de schorsing van de in die zaak bestreden beslissing heeft bevolen; (Vrije vertaling: Inderdaad, rekening houdende met de uitzonderlijke situatie die heerst in Italië en waarvan de Raad niet onkennelijk is aangezien het een feit van publieke kennis is, hoeft verwerende partij overgaan tot een nieuw nauwkeurig en serieus, geactualiseerde onderzoek van de effectieve opvangvoorzieningen voor asielzoekers, zoals in huidige zaak);

Dat verwerende partij artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van de EU-Handvest schenden in geval ze de bestreden beslissing in het kader van de Dublin III verordening procedures uitvoert;

Dat de bestreden beslissing nietig verklaard moet worden en de uitoefening ervan geschorst zijn;

b) Stuk 2 van het middel: schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

1. Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering "worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden¹⁵ ;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie,”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 3, 6 en 13 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de Italiaanse autoriteiten niet hebben ingestemd met de overname. Het bestuur zou individuele waarborgen moeten vragen aan de Italiaanse autoriteiten. De opvangvoorzieningen in Italië zouden niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM. Het zou niet duidelijk zijn hoeveel plaatsen er beschikbaar zijn. Hij betwist de bevoegdheid van de Italiaanse autoriteiten nu de opvangvoorzieningen en de asielprocedure een schending zouden vormen van het EVRM. Hij verwijst naar arrest EHRM Khlaifia en ander tegen Italië.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met verschillende recente internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM.

Het bestuur oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit voormelde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat hij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonst dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

In de bestreden beslissing werd getoetst aan het arrest Tarakhel en geoordeeld dat verzoeker een meerderjarige alleenstaande man betreft zonder kinderen, die weliswaar verklaarde rug- en buikpijn te hebben doch geen enkele medische attesten voorlegde die wijzen op een onmogelijkheid om te reizen of om overgedragen te worden naar Italië. In dit verband dient gewezen te worden op het zeer recent arrest Ali and others v. Switzerland and Italy (decision n°30474/14, 4/10/2016), zoals ook vermeld in de bestreden beslissing, waarin het EHRM stelt dat zij reeds oordeelde dat een overdracht van een volwassen asielzoeker, waaronder inbegrepen diegene die medische hulp nodig hebben, maar die niet in kritieke toestand verkeren, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM:

"36. As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015).

Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases."

Gelet op het feit dat verzoeker geen kwetsbaar profiel heeft, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op het door hem aangevoerde arrest Khlaifa t/ Italië van 2015. Zie in die zin:

"De Raad wijst er op dat het EHRM sinds de arresten Tarakhel en A.M.E. nog verscheidene malen heeft bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). In 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). In de recentste beslissing van het EHRM van 4 oktober 2016 wordt dit verwoord als volgt: "The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country." De louter persoonlijke gevolgtrekking van de verzoeker dat de situatie in Italië voor asielzoekers zodanig slecht en onmenselijk is dat de (levens)omstandigheden in Italië op heden dezelfde zijn als in Griekenland, kan in het licht van deze zeer recente beslissing van het EHRM dan ook niet worden aangenomen. Immers dient te worden vastgesteld dat de verzoeker voornamelijk verwijst naar informatiebronnen maar nergens toelicht hoe de situatie in Italië concreet op dermate ernstige wijze zou zijn verslechterd ten opzichte van de situatie ten tijde van de beslissing in de zaak Ali tegen Zwitserland en Italië van 4 oktober 2016, dat thans een ander oordeel zich zou opdringen. De verzoeker verwijst tevergeefs naar het arrest M.S.S. v. Griekenland en naar het arrest Khlaifia v. Italië en gelet op de vaststelling dat verzoeker een alleenstaand man is zonder kwetsbaar profiel is de verwijzing naar andersluidende arresten in het licht van het bovenstaand citaat niet dienstig." (arrest nr. 181.300 d.d. 26 januari 2017)

Verzoeker toont niet aan op basis waarvan het bestuur bijkomende garanties diende te vragen aan de Italiaanse autoriteiten. Het is niet omdat de Italiaanse autoriteiten niet geantwoord hebben op het overnameverzoek dat het aan de Belgische autoriteiten is om nog bijkomende garanties te bekomen. Het systeem van 'tacit agreement' wordt nu eenmaal expliciet voorzien in de Dublin III Verordening.

Verzoeker toont niet aan dat het bestuur een verkeerde of onvolledige lezing zou hebben gemaakt van de rapporten waarnaar verwezen in de beslissing. Uit die rapporten kan immers geen beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië worden afgeleid. Uit de bestreden beslissing, de door verzoeker aangehaalde passages en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

In de bestreden beslissing werd melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoeker na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de verwerende partij geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit publicaties van het ECRE Weekly Bulletin dd. 30 april 2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Het SPRAR opvangnetwerk, dat 32.000 personen kan herbergen, werd in het leven geroepen. Indien die vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar zij in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door verwerende partij werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd.

Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Verder dient te worden opgemerkt dat op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale

Comuni Italiani") een plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Ook in het SFH-rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verzoeker toont niet aan dat er geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

Verzoeker betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door het bestuur gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië (SPRAR en CARA).

"(...) Uit het vermeld AIDA rapport blijkt dat (p. 60 e.v.) dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt het volgende: "In Rom versucht die NGO am Flughafen für Personen, die vor ihrer Überstellung nach Italien noch kein Asylgesuch in Italien gestellt haben und folglich die Questura Rom für die Durchführung des Asylverfahrens zuständig ist, eine Unterkunft zu organisieren." (p. 27) en "Die CAS werden von verschiedenen Institutionen geführt, unter anderem von Gemeinden, Privatorganisationen oder auch von NGOs." (p. 31). Hieruit blijkt dus dat NGO's voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats wordt voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn. Uit het AIDA rapport december 2015 blijkt voorts dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65). (...)" (arrest nr. 178.244 d.d. 23 november 2016)

Uit het AIDA-rapport blijkt wel degelijk dat Dublin-terugkeerders, eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij zelf nooit een asielaanvraag heeft ingediend in Italië waardoor de opvangrichtlijn nooit toepassing heeft gevonden.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 6 en 13 van het EVRM en het vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 22.7 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt nu vingerafdrukkenonderzoek aan het licht bracht dat zijn vingerafdrukken op 8 december 2016 in Italië werden geregistreerd vanwege illegale binnenkomst en de Italiaanse autoriteiten het aan hen gerichte overnameverzoek niet binnen de in artikel 22.1 van de Dublin III-verordening gestelde termijn hebben beantwoord en de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen, op de algemene situatie in Italië inzake onthaal- en opvangvoorzieningen en de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, evenals op de specifieke situatie van de verzoeker als *“een in 1993 geboren man wiens verloofde en minderjarig kind in Guinee zouden verblijven”*, die *“verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben”* en die *“verklaarde rug- en buikpijn te ervaren”*.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij houdt voor dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich tevreden zou stellen door zijn verklaringen af te wijzen op basis van een louter subjectieve appreciatie, doch hij verduidelijkt niet waaruit dit zou moeten blijken. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker aanvoert dat er een tegenstrijdigheid bestaat in de motieven van de bestreden beslissing, waar enerzijds wordt beweerd dat zijn asielprocedure en opvang in Italië conform de Europese vereisten zal zijn en anderzijds wordt erkend dat Italië geconfronteerd is met verschillende tekortkomingen, wordt er op gewezen dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de asielprocedure en de opvang in Italië volledig zouden overeenkomen met de Europese vereisten. In tegendeel, er wordt met verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie gesteld dat niet *“elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013”* en dat *“de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling”*. Er wordt dan ook niet ingezien op welke wijze de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door te erkennen dat er in Italië bepaalde tekortkomingen zijn, doch van oordeel te zijn dat deze niet in die mate en op een dergelijke schaal zijn dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, de bestreden beslissing van een tegenstrijdige motivering heeft voorzien.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening.

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit

zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij, moet deze partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Italië behelst, dient te worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof voor Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, § 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke

lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, § 94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§ 136-138).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin III-verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Derhalve gaat de Raad na of er in het licht van de algemene situatie in Italië met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Italië.

Bijgevolg dient er in eerste instantie te worden nagegaan of de verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen wijst de verzoeker in eerste instantie op het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten geen antwoord hebben gegeven op het aan hen gerichte verzoek om overname. Hij meent dat dit het vermogen van de Italiaanse autoriteiten om hun plichten ten aanzien van hem als asielzoeker te eerbiedigen in vraag stelt. Er wordt evenwel op gewezen dat het gegeven dat er *in casu* sprake is van een impliciet akkoord (of een zogenaamde "*tacit agreement*") op zich geen afbreuk vermag te doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker. Dit zou immers ingaan tegen de doelstelling en bepalingen van de Dublin III-verordening. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, betekent het niet binnen de door artikel 22.1 van de Dublin III-verordening gestelde termijn beantwoorden van het terugnameverzoek "*dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst*". Het komt de verzoeker toe om concrete elementen voor te leggen waarom op grond van dit impliciet akkoord er alsnog een ernstig risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In tweede instantie laat de verzoeker gelden dat Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van zijn aanvraag tot internationale bescherming omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaat-vluchtelingen en hun opvang.

Hij licht toe dat hij als kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbaar profiel heeft en dat hij omwille van de tekortkomingen in Italië inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy, of zelfs om op straat te eindigen wegens de overbevolking van de meeste opvangcentra en de toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Italië. Hij meent dan ook dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de situatie van vluchtelingen en alleenstaande mannen en Dublin-terugkeerders in Italië had moeten onderzoeken en waarborgen had moeten vragen aan de Italiaanse instanties.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, dient te worden benadrukt dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van de zogenaamde Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, wordt gesteld dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *"Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."*

Hier kan worden aan toegevoegd dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland) en dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Voorts kan de verzoeker niet ernstig volhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de situatie van een Dublin-terugkeerder niet heeft onderzocht. In de bestreden beslissing wordt immers als volgt overwogen:

"Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië

("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië en de verklaringen van de verzoeker. De gemachtigde heeft zich bij zijn onderzoek gebaseerd op een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is.

Daarnaast laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er geen rekening mee heeft gehouden dat hij in een opvangcentrum in Tappani heeft verbleven, maar dit verlaten heeft om zijn reis verder te zetten, terwijl uit een passage in het rapport van OSAR van augustus 2016, getiteld "Conditions d'accueil en Italie: À propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin" (hierna: OSAR-rapport) blijkt dat hij, gelet op deze situatie, mogelijk op straat zal belanden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde heeft overwogen dat de verzoeker "Italië op illegale wijze binnenkwam en gedurende zijn verblijf van ongeveer 4 maanden geen asielaanvraag indiende", zodat hij "niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (ressorteerde)" en bijgevolg "ondanks het feit dat hij daar wettelijk gezien geen recht op had, vanwege de Italiaanse autoriteiten toch nog enige vorm van opvang (kreeg), vermoedelijk om humanitaire redenen". De gemachtigde is dan ook van oordeel dat de "moeilijke omstandigheden" waarvan de verzoeker sprak inzake de opvang in Tappani "het logische gevolg zijn van zijn vrije keuze om geen asielaanvraag in te dienen, maar integendeel op illegale wijze in Italië te verblijven" en stelt dat het de verzoeker "vrij (stond) een asielaanvraag in te dienen en de daaraan gekoppelde opvangvoorzieningen te krijgen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn". Aldus is wel degelijk rekening gehouden met de omstandigheid dat de verzoeker in een opvangcentrum heeft verbleven. Nu de verzoeker nergens betwist dat hij deze opvang niet heeft genoten in het kader van een verzoek om internationale bescherming, verwijst hij *in casu* niet dienstig naar de genoemde passage uit het OSAR-rapport.

Waar de verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 137 696, 138 525, 175 527, 169 039 en 173 556 van respectievelijk 30 januari 2015, 13 februari 2015, 12 februari 2016, 3 juni 2016 en

24 augustus 2016, waarin de Raad bevestigde dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van vluchtelingen en migranten in Italië omwille van de algemene situatie die er heerst met betrekking tot de asielprocedure en de opvangvoorzieningen, wordt er vooreerst op gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

In zoverre de verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad van State in Nederland van 5 juni 2014, waarbij de overdracht van een asielzoeker aan Italië werd geschorst, blijkt niet dat deze uitspraak bindend is voor de Raad en dient verder te worden benadrukt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat deze uitspraak van ruim drie jaar geleden zonder meer kan worden getransponeerd op de huidige situatie in Italië. De schorsing werd noodzakelijk geacht omdat nader onderzoek zich opdrong, en de verzoeker toont niet aan dat actueel na het doorvoeren van dit nader onderzoek het standpunt wordt ingenomen dat overdrachten van asielzoekers aan Italië niet verenigbaar zijn met artikel 3 van het EVRM. Er blijkt tevens niet dat dit schorsingsarrest in Nederland werd bevestigd door een arrest ten gronde.

Voorst betoogt de verzoeker dat hij niet aan "*forum shopping*" wenst te doen, doch wel menswaardig en met eerbiediging van zijn fundamentele rechten als verzoeker om internationale bescherming wil behandeld worden. Hij wijst erop dat de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Italië in strijd zijn met het EVRM en de Europese vereisten met betrekking tot de asielprocedure, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de tekortkomingen in Italië uitdrukkelijk erkent en meent dat het loutere feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen te verhelpen en zich niet onverschillig opstelt, nog geen aanwijzing vormt dat hij niet zal worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, zodat het motief in de bestreden beslissing "*dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen*" geen afdoende antwoord vormt op de vastgestelde tekortkomingen. Er wordt evenwel op gewezen dat de gemachtigde zich niet louter gesteund heeft op het gegeven dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Hij baseert zich op een grondige lezing van de voorliggende rapporten die volgens hem maken dat er weliswaar tekortkomingen zijn, doch niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, en op effectief ondernomen acties en maatregelen en concrete, effectieve én blijvende inspanningen om de opvangcapaciteit te verhogen, waarbij hij wijst op het sterk toegenomen aantal opvangplaatsen in de voorbije vier jaar en de verdere plannen om een uniform opvangsysteem uit te bouwen en het SPRAR-netwerk uit te breiden. Aldus worden in de bestreden beslissing wel degelijk concrete en pertinente redenen aangebracht die de gemachtigde tot zijn beoordeling hebben gebracht. Door middel van zijn betoog toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

De verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting naar de uitspraak van het EHRM van 1 september 2015 in de zaak *Khlaifa e.a. t. Italië* waarin het EHRM benadrukte dat de toestroom van vluchtelingen in geen geval een excuus kan zijn voor een lidstaat om zijn verplichtingen ten aanzien van de vluchtelingen niet te eerbiedigen. Deze zaak handelde evenwel specifiek over de situatie van asielzoekers/migranten die op zee werden opgepikt door de Italiaanse kustwacht en werden overgebracht naar het eiland Lampedusa, waarna zij na een opstand op het eiland werden teruggedreven naar Tunesië. Het betreft aldus een heel specifieke situatie, die niet zonder meer kan worden getransponeerd naar de situatie van Dublin-terugkeerders. Bovendien blijkt *in casu* uit de motieven van de bestreden beslissing dat de grote instroom van asielzoekers en migranten in Italië in rekening is gebracht, maar dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de mening is toegedaan dat er in het licht van deze situatie nog niet blijkt dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen. Uit niets blijkt dat de gemachtigde zou erkennen dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de Italiaanse asiel- of opvangprocedure, doch deze tracht te vergoelijken door te wijzen op de massale instroom van asielzoekers en migranten.

Voor zover de verzoeker verwijst naar het artikel van meester M. Lys van januari 2015, die op zijn beurt verwijst naar een rapport van AIDA van 2014, wordt erop gewezen dat dit artikel niet langer als actueel kan worden beschouwd. Uit latere rapporten blijkt immers dat er verschillende evoluties hebben plaatsgevonden zodat het genoemde artikel achterhaald is en de meer recente bronnen waarop de

gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich steunt bij het nemen van de bestreden beslissing, meer bepaald het (meer recente) rapport over Italië van het onder meer mede door de “*European Council on Refugees and Exiles*” (ECRE) gecoördineerde project “*Asylum Information Database*” (Maria de Donato, “*Asylum Information Database - National Country Report – Italy*”, up-todate tot 31 december 2016) (hierna: AIDA-rapport) en het OSAR-rapport, die zich beide in het administratief dossier bevinden, niet kan tegenspreken.

Voorts betoogt de verzoeker dat het niet volstaat dat enkel de algemene situatie in Italië wordt onderzocht en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “*de situatie van vluchtelingen alleenstaande mannen in Italië (had) moeten onderzoeken en waarborgen (had moeten) eisen van Italië*”. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een analyse heeft gemaakt van het arrest van het EHRM in de zaak “*Tarakhel v. Zwitserland*” en heeft geoordeeld dat de omstandigheden in die zaak niet hetzelfde zijn als in de zaak van de verzoeker, die “*een in 1993 geboren man (is) wiens verloofde en minderjarig kind in Guinee zouden verblijven*” en die “*niet aannemelijk (maakte) dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen*”. Aldus houdt de verzoeker niet dienstig voor als zou enkel de algemene situatie in Italië onderzocht zijn en/of dat aan de Italiaanse instanties individuele waarborgen dienden te worden gevraagd.

Waar de verzoeker verwijst naar een persartikel van “*The independent*” van 16 mei 2017, dat handelt over (het gebrek aan) relocatie van asielzoekers vanuit Griekenland en Italië naar andere lidstaten (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en naar een persartikel van “*The Guardian*” van 7 juni 2017 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4), dat handelt over het aantal vluchtelingen en migranten die in Italië aankomen, wordt erop gewezen dat de meer omvattende rapporten die onder meer specifiek handelen over Dublin-terugkeerders en waarin melding wordt gemaakt van een sterk toegenomen aantal opvangplaatsen en blijvende maatregelen die worden genomen door de Italiaanse autoriteiten de voorkeur genieten op persartikels. Bovendien blijkt uit deze persartikels niet dat Dublin-terugkeerders in Italië een risico lopen om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker citeert uit het rapport nr. 13531 van de Raad van Europa van 9 juni 2014, wordt er op gewezen dat deze resolutie bijzonder algemeen is en niet volstaat om de concrete beoordeling in de bestreden beslissing in het licht van de recente situatie in Italië, zoals deze blijkt uit het recentste AIDA-rapport en het OSAR-rapport, die zeer concreet ingaan op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, te weerleggen.

Waar de verzoeker citeert uit een rapport van OSAR van oktober 2013, wordt er op gewezen dat dit rapport, in het licht van het recente OSAR-rapport van augustus 2016, waarop de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund, niet langer als actueel beschouwd kan worden. Door uit het rapport van oktober 2013 te citeren, toont de verzoeker niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “*(h)et voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, (...) ruim aandacht (besteedt) aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen*”, dat de auteurs van dit rapport “*hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië*”, dat “*lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat (Dublin-)terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand*” nu “*het rapport (meldt) dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn*”, dat “*de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake*”, doch de gemachtigde van oordeel is dat deze conclusie “*niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal*”, en dat het rapport “*inderdaad gewag (maakt) van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt*”. Bovendien blijft het EHRM tot op heden op het standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het zogenaamde “*M.S.S.-arrest*”, waarnaar de verzoeker verwijst en waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel- en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van

asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

De verzoeker werpt verder op dat de ngo "Asilo in Europa" in maart 2015 alweer aan de alarmbel heeft moeten trekken met betrekking tot het gebrek aan onthaalplaatsen in Italië. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing tevens recentere informatie (van 19 oktober 2016) van de website "<http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>" heeft betrokken en daarbij de aandacht vestigt op "de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk". Door te verwijzen naar minder recente rapporten dan die waarop de gemachtigde zich voor het nemen van de bestreden beslissing steunt en hieruit af te leiden dat hij in Italië een reëel risico zou lopen om geen opvang te verkrijgen en dus dakloos te worden, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt besloten dat "niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest".

Waar de verzoeker nog citeert en vertaalt uit de arresten van de Raad met nrs. 144 188 en 144 367 van "april 2015", wordt er nogmaals op gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten, die betrekking hebben op de situatie in Italië enkele jaren geleden, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar de verzoeker nog verwijst naar een persartikel van januari 2017 afkomstig van de website "<http://www.courrierinternational.com/article/italie-dans-un-centre-daccueil-pour-migrants-la-colere-apres-la-mort-dune-jeune-femme>", wordt erop gewezen dat de meer omvattende rapporten die onder meer specifiek handelen over Dublin-terugkeerders en waarin melding wordt gemaakt van een sterk toegenomen aantal opvangplaatsen en blijvende maatregelen die worden genomen door de Italiaanse autoriteiten de voorkeur genieten op persartikels. Voorts blijkt uit dit artikel niet dat de erin beschreven situatie betrekking heeft op de situatie van de verzoeker, die in het kader van de Dublin III-verordening naar Italië terugkeert en in die hoedanigheid zal worden opgevangen.

Waar de verzoeker onder verwijzing naar persartikels van "le soir" en de "rtbf" aanstipt dat het sluiten van de Balkanroute evenals de catastrofale levens- en veiligheidsomstandigheden in Libië factoren zijn die de toestroom van migranten in Italië aanmoedigt, wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de grote instroom van vluchtelingen in de lidstaten niet ontkent en erkent dat dit de lidstaten "voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling", doch van oordeel is "dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien", waarna hij verwijst naar recente rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt "dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland" en dat "de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland". Door louter te wijzen op de grote toestroom van migranten in Italië maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft geoordeeld dat hij "zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen" en heeft besloten "dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest".

Gelet op het voorgaande, toont de verzoeker met zijn betoog, waarbij hij wijst op enkele tekortkomingen in de asielopvang, niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde bronnen

een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren. Ook de stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij een overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest omwille van fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, dient te worden geconcludeerd dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de genuanceerde benadering door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over de opvang en behandeling van Dublin-terugkeerders op grond van informatie uit de verschillende gehanteerde recente gezaghebbende bronnen kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Nu geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet nog worden nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker.

Hoewel de verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. De verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij *“een in 1993 geboren man (is) wiens verloofde en minderjarig kind in Guinee zouden verblijven”* en die *“verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben”* niet. Hij betwist evenmin de vaststelling dat hij *“gedurende zijn gehele asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, hoewel hij *“inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde buik- en rugproblemen te hebben”*. Ten slotte betwist hij ook niet dat er *“geen aanwijzingen (zijn) dat (...) (hij) in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen”* en dat in het AIDA-rapport *“duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk”* en dat hierin *“geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent”*. Hierbij kan er nog op worden gewezen dat uit recente rechtspraak blijkt dat het EHRM bevestigt dat de overdracht aan Italië van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36). De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat *in casu* bijkomende garanties van Italië dienden te worden bekomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 van de Dublin III-verordening wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.3.3.2. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt erop gewezen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublin III-verordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen onredelijk lang te

laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3.2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]”

Uit het voorgaande is gebleken dat de verzoeker geen algemene situatie van systeemfouten heeft aannemelijk gemaakt waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Italië in het algemeen zou moeten stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van de verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”*.

Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten.

De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN